

ako ryba. Tvrdí, že aj vďaka životospráve.

„Päťdesiat rokov sa ráno pravidelne sprchujem studenou vodou, nikdy som nepil alkohol a nefajčil, 23 rokov som vegetarián a pravidelne chodím na prechádzky do lesa. Fyzicky sa cítim výborne, málokto v mojom veku sa môže pochváliť takouto kondíciou. Som zodpovedný voči sebe, manželke, rodine. Žijem tak, aby som zomrel zdravý,“ smeje sa Ján Nagy.

Na olympiáde v Montreale 1976 vážil 137 kíl. Nebol však pupkáč ani tlstoch, skôr mohutný chlapisko. Pred 26 rokmi však rapídne schudol.

„Začal som s oddelenou stravou a za pár mesiacov bolo dvadsať kíl dolu. Upozorňujem, že schudnutie nebolo môj cieľ. Bola to však krásna ukážka, ako som enormne zatažoval svoj organizmus nevhodnou stravou.“

• • •

Vo vzpieračskej reprezentácii skončil Ján Nagy náhle, rok pred olympiádou v Moskve 1980 za zvláštnych okolností, ktoré do istej miery charakterizovali pomery vo vtedajšom socialistickom Československu.

„Koncom roka 1979 som sa dostal do konfliktu s riaditeľom bytového podniku v Sokolove Josefom Hajným, ktorý bol zároveň funkcionár v našom vzpieračskom oddiele Baník. Na prvý pohľad typický bafuňár, človek, ktorý by nezládol ani kotúľ dopredu. Nútil ma štartovať na Pohári československo-sovietskeho priateľstva v Bohumíne, hoci som len tesne predtým prekonal chrípku. Darmo som mu vysvetľoval, že sa pripravujem na olympiádu a tento štart mi vôbec neprospeje. Z mojej strany to nebola revolta ani bojkot. Hajný však trval kategoricky na svojom a vyhlásil, že ak nepôjdem do Bohumína, môžem sa rozlúčiť aj s olympiádou. Povedal som mu, že si bohumínske preteky môže niekam strčiť. Všetko sa vyriešilo v priebehu sekundy. Prišiel som domov, napísal funkcionárom v našom oddiele i v Prahe, že zo zdravotných dôvodov končím. A tak sa skončila moja vzpieračská kariéra.“

• • •

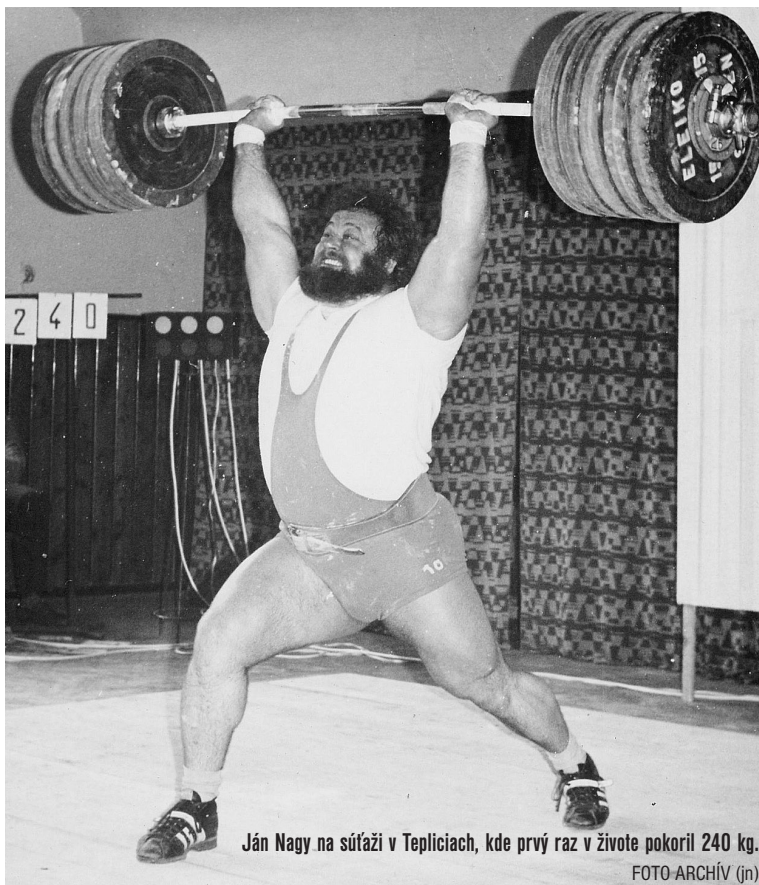
Namiesto na olympiádu do Moskvy šiel Ján Nagy v roku 1980 s rodinou na dovolenku do Juhoslávie. V Záhrebe však zvrhol volant a nasmeroval si to do Rakúska a odtiaľ do vtedajšieho západného Nemecka.

„Emigrácia bol dôsledok roztržky, pre ktorú som ukončil kariéru. Jednoducho, pohár sa naplnil.“

V Nemecku žil dve desaťročia. Najprv neďaleko Heidelbergu, neskôr pri Norimbergu. Pracoval na obrovskom sústruhu pre Kraftwerk Union, dcérsku firmu Siemensu.

„Robili sme veci, ktoré sa týkali prípadných havárií v jadrových elektrárňach a tiež pre vesmírny program Ariane. Raz som mal v mašine čosi, čo vraj malo hodnotu 450-tisíc vtedajších nemeckých mariek. Vystrašený šéf mi vraví: Hans, preboha, len to nepokaz! Zodpovednosť v tomto fachu bola zdruvujúca, pracovná námaha enormná,“ spomína Jan Nagy.

Vzpieranu na vrcholovej úrovni sa v Nemecku už nevenoval: „Raz som sa smiešnym výkonom stal majstrom Bádenu-Weimaru.“

Ján Nagy na súťaži v Tepliciach, kde prvý raz v živote pokoril 240 kg.

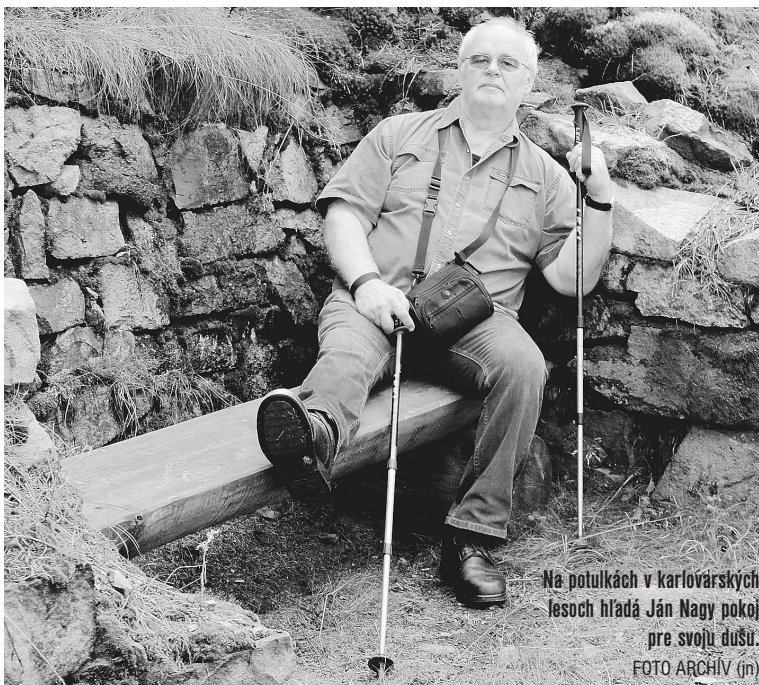
FOTO ARCHÍV (jn)

NAŠI NAJÚSPEŠNEJŠÍ VZPIERAČI NA OH

BRONZ	DUŠAN POLIAČIK	MOSKVA 1980	DO 82,5 kg
4. MIESTO	ONDREJ HEKEL	MNICHOV 1972	DO 75 kg
4. MIESTO	JÁN NAGY	MONTREAL 1976	NAD 110 kg
7. MIESTO	ANTON BARANIAK	MOSKVA 1980	DO 100 kg
7. MIESTO	ONDREJ HEKEL	MONTREAL 1976	DO 75 kg
9. MIESTO	ONDREJ HEKEL	MONTREAL 1976	DO 67,5 kg
9. MIESTO	DUŠAN DRŠKA	MOSKVA 1980	DO 67,5 kg
10. MIESTO	MARTIN TEŠOVIČ	ATLANTA 1996	DO 91 kg

NAJSILNEJŠÍ SLOVENSKÍ VZPIERAČI

242,5 kg	JÁN NAGY	1978
234,5 kg	ANTON BARANIAK	1986
227,5 kg	MARTIN TEŠOVIČ	1998

Na potulkách v karlovárskych lesoch hľadá Ján Nagy pokoj pre svoju dušu.

FOTO ARCHÍV (jn)

ska-Württemberska a bol som aj majster Nemecka v silovom trojboji. To však nestojí za reč.“

• • •

Ján Nagy je zaujímavý zjav. So vzpiaraním začal po vojenčine – mal už dvadsať

tri. Ešte predtým sa však v Ostrove pri Karlových Varoch, kde Nagyovci žili od roku 1948, venoval pod vedením Jaroslava Šmída, neskoršieho manžela slávnej guľarky Heleny Fibingerovej, atletickým vrhačským disciplinám.

Vzpieračskí tréneri to s talentovaným silákom nemali ľahké. Veľmi ich nepočúval, robil zväčša to, čo sám uznal za vhodné. Kým Karel Prohl, vtedajší československý reprezentant v kategórii do 56 kíl, nadvihol na tréningu aj 50 ton, Nagy sotva polovicu. Aj tak však bol najsilnejší zo všetkých.

„Vždy som sa pripravoval podľa seba, aby som mal z tréningu dobrý pocit. Dalo by sa povedať, že môj organizmus pracoval veľmi ekonomicky, nešponoval som ho,“ vysvetľuje a dodáva, že pod jeho silu sa určite podpísala aj genetika: „Mamička mi doprialala ten najlepší možný doping, do veku dva a pol roka ma dožila.“

Ján Nagy zažiaril na vzpieračskej scéne v 70. rokoch, keď sa najmä v silových športoch začala rozmáhať dopingová pliaga.

„Čo sa týka zakázaných látok, je to na veľmi dlhú debatu. Nevieť si však predstaviť, čo by so mnou bolo, keby som do seba pchal všetko, čo olympijský víťaz z Moskvy Ota Zaremba. Je o dvanásť rokov mladší a je úplne zdevastovaný,“ upozorňuje Ján Nagy. „Rozhodne však nepatrím k tým, ktorí by mali ventilovať tému doping na verejnosti. Ako absolútny abstinent a nefajčiari by som musel začať najprv s poukazovaním na tieto nebezpečné návykové látky, s ktorými kšeftuje aj štát.“

• • •

Najsilnejší slovenský vzpierač v histórii si užíva zaslúžený dôchodok. Od roku 2000, keď sa natrvalo vrátil z emigrácie v Nemecku, žije v Karlových Varoch. Pred ôsmimi rokmi sa druhý raz oženil. Pravidelne chodí na prechádzky do okolitých lesov a – kreslí. Veľmi úspešne.

„Kreslením a maľovaním sa neživím, ale niečo mi z toho občas kvapne. Nie som ale nijaký kšeftár. Asi mi stačí, keď mi mnoho ľudí pohladí dušu vyhlásením, že ak by vedeli kresliť ako ja, boli by miliónári,“ vraví skromne.

Hejtman Karlovárskeho kraja vyhlásil pred dvoma mesiacmi výtvarnú súťaž pre seniorov. Ján Nagy do nej poslal tri portréty – svojho priateľa, známeho pesničkára Karla Kryla, s ktorým sa zoznámil osobne v čase emigrácie v Nemecku, svojej terajšej manželky a moreplavca Rudolfa Krautschneidera. Ten posledný bol napokon víťazný.

Oslavy sedemdesiatin jedného z najlepších slovenských vzpieračov v histórii nebudú vôbec pompézne.

„Na takéto parády si nepotrpím. A ozaj, je vôbec čo oslavovať?“ smeje sa Ján Nagy. „Teším sa, že z Nemecka príde môj mladší syn a pôjdeme sa prejsť do lesa. Karlovárske lesy sú čarovné.“

K jubileu nemá špeciálne želanie. Napokon však jedno predsa len prezradí: „Chcel by som sa ešte pozrieť do Serede, s ktorou ma stále spája veľa pekných spomienok. Nech je, ako chce, tu som prišiel na svet, som krstný vodou z Váhu. Čím som starší, tým viac túžim sadnúť si do lavice v kostole a pri pohľade na osudnú krstiacu misu spomínať na všetkých mojich známych, ktorí sú už na seredskom cintoríne.“

GABRIEL BOGDÁNYI